

[Gerda Møller.]
alsidighed tilgodeses i højere grad, end det nu er tilfældet på visse steder.

Vi har fra konservativ side ikke nøjedes med blot at snakke om problemet. Vi har peget på, hvordan man efter vor formening kan komme videre. Men lovbestemmelser alene gør det ikke. Derfor appellerer vi samtidig her fra folketingets talerstol til alle landets forældre om samarbejde og om at være på vagt og ikke at forholde sig tavse, og til alle ansvarsbevidste medlemmer af skolenævn og skolekommissioner om at være kritiske, når de udøver deres tilsyn, henholdsvis når de indstiller lærere til ansættelse. Det må være det rigtigste først og fremmest at se på de faglige og de pædagogiske kvaliteter.

Anden næstformand (*Erlendsson*):

Jeg skal her afbryde forhandlingen og udsætte mødet. Det genoptages i dag kl. 13.30.

Mødet udsat kl. 11.55.

Mødet genoptaget kl. 13.30.

Forhandlingen genoptoges.

Ingolf Knudsen (CD):

Det interessante ved denne debat er for så vidt ikke, at den er rejst, for det er sket før, men hvorfor den er slået igennem på nuværende tidspunkt med en sådan voldsomhed, som sket er.

Jeg tror, årsagen skal findes i, at usikkerheden omsider har fået frit løb, usikkerheden over for de mange påvirkninger, vi udsættes for, de mange udfald og påstande, der præger debatten. Befolkningen er utryk over for udviklingen. De ældre ser de livsværdier, de sociale fremskridt, som de var med til at kæmpe for, blive trådt ned, mistænkeliggjort og latterliggjort. Daglig sættes spørgsmålstegn ved velfærdssamfundet, ved vort sociale samfundssystem, ved alt og alle, og mange har lyttet forgæves efter nogle, der ville forsvare vort samfund og de goder, som gennem årene er blevet bygget op.

Daglig pilles vores livsværdier fra hinanden gennem presse, tv og radio. Det, som vi troede på, kæmpede for og led afsavn for, nedgøres på det groveste, siger mange af dem, der var med i den sociale udviklingskamp. Derfor denne voldsomhed i debatten, derfor dette nødskrig om at værdsætte de værdier, som er bygget op, og som har været rammen om vort samfund og også rammen om hjemmene. På denne baggrund anser jeg debatten i dag som værende mere en samfundsdebat end en debat om indoktrinering i skolen.

Hvis vi mener noget med vort samfund, hvis vi mener, at demokratiet er værd at kæmpe for, er det på tide, vi vågner op og siger tingene ved deres rette navn. Ud af indoktrineringsdebatten må vi trække det egentlige hovedtema om vore demokratiske friheds- og lighedsrettigheder og de midler og metoder, hvormed de i de senere år er blevet angrebet og forsøgt undermineret. Derfor tror jeg, det er vigtigt, at vi erkender, hvad det er, der foregår, og kalder tingene ved deres rette navn som f. eks., at udenomsparlamentariske metoder er direkte antidemokratiske og efter deres væsen fascistiske metoder, at bevidst aftalebrud er bedrageri, at militante aktiviteter er vold, og at det at stille mod de demokratiske friheders tilintetgørelse er forræderi mod friheden og mod folkestyret.

Dette siges selvfølgelig ikke med sigte mod en bestemt gruppe mennesker, men mod en bestemt række ideer. Vi må denne selvransagelsesdebat igennem af hensyn til demokratiet, for jeg tror, vi står i et opgør om den politiske frihed og lighed.

I en kronik i Frederiksborg Amts Avis har forstander Jakob Friis været inde på disse problemer set i forhold til det gamle fyndord om frihed for Loke såvel som for Thor, der i en nøddeskal rummer demokratiets styrke og svaghed og dermed også dets dilemma, for — som forstanderen skriver — demokratiets logiske sandhed ligger netop i, at Thor — det etablerede — som forudsættes at have magten og dermed friheden, også giver frihed for Loke, der således frit kan kritisere, endog håne, hvis det passer ham, denne etablerede magt og i kraft af denne frihed give plads for frugtbar nytænkning og videudvikling.